

Arrest

nr. 324 775 van 8 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ZAMAN
Gebroeders De Smetstraat 80
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 april 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die *loco* advocaat S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 oktober 2023 wordt ten aanzien van verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, een administratief verslag Illegaal verblijf opgesteld nadat hij op de openbare weg staande wordt gehouden. Op dezelfde dag wordt tevens aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 25 november 2024 wordt ten aanzien van verzoeker een administratief verslag Illegaal verblijf/Openbare orde opgesteld bij een interceptie naar aanleiding van een verdenking van diefstal uit de woning van zijn ex-partner en belaging van zijn ex-partner.

1.3. Bij vonnis van 18 februari 2025 gelast de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen de opschorting van de uitspraak van de veroordeling van verzoeker voor de hem ten laste gelegde gewone diefstal en wordt hij buiten vervolging gesteld voor de hem ten laste gelegde belaging.

1.4. Op 28 maart 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een administratief verslag Illegaal verblijf opgesteld nadat hij op de openbare weg staande wordt gehouden.

1.5. Op 28 maart 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker de volgende dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 28.03.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,

naam: S(...)

voornaam: I(...)

geboortedatum: (...) 2001

geboorteplaats: T(...)

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; Op 18.02.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van alternatieve maatregelen op de voorlopige hechtenis door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent voor diefstal en belaging.*

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 5° *wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf,esignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.*

Betrokkene werd door Duitsland NSIS DEP(...) ter fine van weigering van toegang esignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij hier verschillende familieleden heeft onder andere zijn moeder en enkele zussen. Hij verklaart niet terug te willen keren naar Tunesië omdat hij hier familie heeft, verliefd geworden is en een vriendin heeft die zwanger is.

Betrokkene opende op 02.12.2024 een dossier wettelijke samenwoning bij de stad Gent met zijn partner. De partner van betrokkene heeft de Belgische nationaliteit. Op 20.12.2024 kwamen betrokkene niet opdagen op hun afspraak bij stad Gent om het dossier van hun wettelijke samenwoning verder te zetten, tot op de dag van vandaag heeft betrokkene nagelaten om dit te doen.

Bovendien geeft zijn intentie wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op een verblijf.

Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te

ontwikkelen. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene reizen naar Tunesië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Wat betreft de verklaring dat zijn vriendin zwanger zou zijn, heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldoende feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Het bestaan van een kind te geboren op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van betrokkene naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precare situatie van zijn verblijf niet ontkennen.

Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Het staat de partner van betrokkene vrij om hem achterna te reizen en in Tunesië een nieuwe gezinsleven op te bouwen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

Overeenkomstig artikel 19 van het Kinderrechtenverdrag neemt de Staat alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen en maatregelen op sociaal en opvoedkundig gebied om het kind te beschermen tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijke of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik, zolang het kind onder de hoede is van de ouders, wettige voogd(en) of iemand anders die de zorg voor het kind heeft.

Betrokkene werd op 18.02.2025 veroordeeld voor belaging en diefstal ten nadele van de persoon van wie hij verklaart dat zij momenteel zwanger is en de partner te zijn.

Hij maakt ook gewag van zijn moeder en enkele zussen die in België zouden verblijven.

Hierbij kan opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden".

De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Tot slot verklaart betrokkene geen medische problemen te hebben. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.10.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.10.2023 dat hem betekend werd op 21.10.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Op 18.02.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van alternatieve maatregelen op de voorlopige hechtenis door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent voor diefstal en belaging.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart Hij verklaart niet terug te willen keren naar Tunesië omdat hij hier familie heeft, verliefd geworden is en een vriendin heeft die zwanger is.

Betrokkene opende op 02.12.2024 een dossier wettelijke samenwoning bij de stad Gent met zijn partner. De partner van betrokkene heeft de Belgische nationaliteit. Op 20.12.2024 kwamen betrokkene niet opdagen op hun afspraak bij stad Gent om het dossier van hun wettelijke samenwoning verder te zetten, tot op de dag van vandaag heeft betrokkene nagelaten om dit te doen.

Bovendien geeft zijn intentie wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op een verblijf.

Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Tunesië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Wat betreft de verklaring dat zijn vriendin zwanger zou zijn, heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Het bestaan van een kind te geboren op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van betrokkene naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen.

Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Het staat de partner van betrokkene vrij om hem achterna te reizen en in Tunesië een nieuwe gezinsleven op te bouwen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het

immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

Overeenkomstig artikel 19 van het Kinderrechtenverdrag neemt de Staat alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen en maatregelen op sociaal en opvoedkundig gebied om het kind te beschermen tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijke of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik, zolang het kind onder de hoede is van de ouders, wettige voogd(en) of iemand anders die de zorg voor het kind heeft.

Betrokkene werd op 18.02.2025 veroordeeld voor belaging en diefstal ten nadele van de persoon van wie hij verklaart dat zij momenteel zwanger is en de partner te zijn.

Hij maakt ook gewag van zijn moeder en enkele zussen die in België zouden verblijven.

Hierbij kan opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden".

De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.10.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.10.2023 dat hem betekend werd op 21.10.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Op 18.02.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van alternatieve maatregelen op de voorlopige hechtenis door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent voor diefstal en belaging. Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)".

1.6. Op 28 maart 2025 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Wat de in de bestreden akte vervatte beslissing tot vasthouding betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van onderhavige vordering in de mate dat zij gericht zou zijn tegen deze beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker bevindt zich momenteel in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3). De alhier bestreden beslissing werd allerminst met de vereiste zorgvuldigheid genomen, ergo schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, nu de bestreden beslissing nalaat op correcte wijze melding te maken van en rekening te houden met de actuele medische situatie van verzoeker.

De alhier bestreden beslissing is allerminst afdoende gemotiveerd en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij motiveert haar beslissing op elk punt door te verwijzen naar het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag zou worden geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, dat hij een bedreiging is voor de openbare orde (artikel 7, eerste alinea, 3°, resp. 74/13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet).

Dienaangaande wordt verwezen naar een ‘veroordeling van alternatieve maatregelen op de voorlopige hechtenis door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent voor diefstal en belaging d.d. 18 februari 2025’. Deze feiten zouden, luidens de bestreden beslissing, een bedrieglijk en gewelddadig karakter hebben, reden waarom verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Dit onderdeel van de motivering dat terugkomt als motivering van de reden van de beslissing, de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, de beslissing tot terugleiding naar de grens én de beslissing tot vasthouding is manifest fout. De bestreden beslissing schendt door die vermelding meermaals het motiveringsbeginsel én het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker werd hoegenaamd niet veroordeeld voor én diefstal én belaging, laat staan dat deze feiten gewelddadig zouden zijn geweest (stuk 7).

Voor wat betreft de diefstal werd aan verzoeker een opschorting verleend. Bij een opschorting oordeelt de rechter weliswaar dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn, maar wordt de uitspraak van de veroordeling voor een bepaalde termijn opgeschort.¹ Er is dus (nog) geen sprake van een veroordeling voor diefstal (tenlastelegging A).

Bovendien meldt de bestreden beslissing ten onrechte dat de feiten een gewelddadig karakter hadden, nu de tenlastelegging A een ‘gewone diefstal’ betreft, ergo een diefstal zónder geweld. Er is geen sprake van de verzwarende omstandigheden zoals opgenomen in de artikelen 468 e.v. van het Strafwetboek. Er is hoegenaamd geen geweld te pas gekomen aan de feiten.

Daarnaast werd verzoeker buitenvervolgung gesteld voor de tenlastelegging B, wat wil zeggen dat de rechter heeft vastgesteld dat het strafonderzoek onvoldoende bezwaren heeft opgeleverd om verzoeker daarvoor naar een vonnisgerecht te verwijzen en er aldus geen reden was om verzoeker daarvoor te vervolgen. Verzoeker werd dus hoegenaamd niet veroordeeld voor belaging.

De raadkamer heeft dus enkel de diefstal, zonder geweld of andere verzwarende omstandigheden, van één laptop bewezen verklaard.

De feiten werden inderdaad gepleegd ten aanzien van mevr. D(...) en zonder afbreuk te doen aan wat strafrechtelijk vaststaat, meent verzoeker dat de feiten dienen te worden gesitueerd binnen een moment van relationele onenigheid, veeleer dan dat er sprake was van een uiterst bedrieglijke wegneming. Het gegeven dat de raadkamer de gunst van de opschorting heeft verleend, zegt één en ander over de ernst van die ene tenlastelegging.

Dat gelet op het bovenvermelde allerminst afdoende, laat staan juist wordt gemotiveerd waarom dat beweerd gevaar voor de openbare orde werkelijk, actueel en voldoende ernstig zou zijn. Dat de verwerende partij dienaangaande manifest onzorgvuldig tot haar besluitvorming is gekomen. Dat de motivering van de bestreden beslissing absoluut faalt naar recht.

Immers veronderstelt het begrip openbare orde volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van het gegeven dat verzoeker zou zijn veroordeeld voor én een gewelddadige diefstal en belaging. Dat zulks geenszins het geval is werd supra reeds genoegzaam uiteengezet. Het loutere gegeven dat aan verzoeker een opschorting werd verleend voor een gewone diefstal – wat in de alhier bestreden beslissing evenwel niet werd erkend door de verwerende partij – kan geenszins volstaan als motivering voor een beweerd dergelijk gevaar. De gemachtigde zou overeenkomstig die ene opschorting niet prima facie kunnen oordelen dat verzoeker een voldoende ernstig gevaar zou vormen voor de openbare orde. De gemachtigde oordeelt manifest fout dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde op basis van een veroordeling die niet bestaat.

Een objectieve werkelijke, actuele, objectieve en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving wordt derhalve niet aangetoond. Dat bijgevolg de artikelen 7, eerste lid, 3°, en tweede lid, 74/14, § 3, 3° en 74/28 van de Vreemdelingenwet worden geschonden door in hoofde van verzoeker ten onrechte een gevaar voor de openbare orde te weerhouden.

De schending van het motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel voor wat betreft de verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM, van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en een schending van het motiveringsbeginsel dienaangaande.

Immers luidt de bestreden beslissing:

“(…)”

Nu aan verzoeker enkel de gunst van de opschorting werd verleend voor een gewone diefstal en er geen veroordeling is voor een gewelddadige diefstal en belaging, zoals de bestreden beslissing ten onrechte vermeldt, kan dat ene strafrechtelijke antecedent van verzoeker bezwaarlijk opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden. Anderszins oordelen leidt tot een schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

In licht van het bovenvermelde is de verwijzing naar artikel 19 van het Kinderrechtenverdrag, alsof het ongeboren kind zou moeten worden beschermd tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijke of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik uitgaande van verzoeker ook volstrekt misplaatst en schendt deze het motiveringsbeginsel.

Gelet op het bovenvermelde, dient vastgesteld dat ook artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wordt geschonden. Luidens dit artikel moeten bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen. In de bestreden beslissing wordt – gelet op wat supra werd uiteengezet – echter een onredelijk groot gewicht toegekend aan de (onbestaande) strafrechtelijke antecedenten van verzoeker en werd het belang van het kind geheel aan de kant geschoven. Overigens werd de huidige beslissing duidelijk niet met welwillendheid en menselijkheid voorbereid, zoals voorzien in artikel 10 van datzelfde Kinderrechtenverdrag dat derhalve ook wordt miskend.

Dat de bestreden beslissing ook op een ander punt artikel 8 van het EVRM schendt. Immers weerhoudt de bestreden beslissing verzoeker ervan zijn gezins- en privéleven uit te oefenen, zelfs te laten vaststellen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar wat supra reeds werd uiteengezet. Hij en mevr. S(...) D(...) verwachten samen een kind; de geboorte is voorzien op 10 juni 2025 (stuk 4). Betrokkenen trachtten reeds eerder het nodige te doen opdat verzoeker zou kunnen overgaan tot prenatale erkenning, zulks bij een afspraak d.d. 21 februari 2025 (stuk 5). Evenwel was mevr. D(...) toen net nog geen 25 weken zwanger, reden waarom toen werd geweigerd om de verklaring tot erkenning op te maken. De bestreden beslissing en de verwijdering die daar gevolg van zal zijn, zal het voor verzoeker onmogelijk maken om de erkenningsakte te laten opmaken en desgevallend in de onderzoeken gevoerd door de procureur des Konings aan te tonen dat hij inderdaad de vader is van het kind van mevr. D(...) én dat hij zijn kind wil erkennen teneinde zijn rol als vader te kunnen opnemen.

De schending van artikel 8 van het EVRM doet zich absoluut voor nu van mevr. D(...) bezwaarlijk kan worden verwacht dat zij verzoeker hoogzwanger of met een pasgeboren baby zou achterna reizen teneinde het vaderschap van verzoeker te laten vaststellen. Dat de verwijdering van verzoeker bijgevolg wel disproportioneel is met het oog op het recht op familiaal leven en de juridische vaststelling van familiale relaties verhindert.

Ten overvloede brengt verzoeker andermaal in herinnering dat de eerder opgestarte procedure tot wettelijke samenwoning niet werd verdergezet ingevolge zwangerschapskwalen van mevr. D(...) en de uiteindelijke onmogelijkheid voor verzoeker om bij mevr. D(...) in te trekken nu de bezettingsovereenkomst een bezettingssnorm bepaalde van twee personen, inclusief kinderen (stuk 6).

Waar de gemachtigde ervan op de hoogte was dat verzoeker en mevr. D(...) op 2 december 2024 bij de Stad Gent een dossier openden om wettelijk te gaan samenwonen, doch zij op 20 december 2024 niet aanwezig waren om dit dossier verder te zetten, mag van de gemachtigde worden verwacht dat die er eveneens van op de hoogte is dat verzoeker en mevr. D(...) op 21 februari 2025 een afspraak hadden bij de Stad om de prenatale erkenning te laten registreren, in het bijzonder nu verzoeker toen al alle vereiste identiteitsstukken heeft overgemaakt.

Ook voor wat betreft het in hoofde van verzoeker weerhouden risico op onderduiken, laat verzoeker gelden dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd voorbereid en berust op een onvolledige feitenvinding.

De bestreden beslissing oordeelt dat er in hoofde van verzoeker een risico bestaat op onderduiken, onder meer conform artikel 1, § 2, 4°, a) van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker duidelijk zou hebben gemaakt dat

hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden omdat hij geen gevolg zou hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21 oktober 2023 want die beslissing niet zou zijn uitgevoerd. Evenwel is niets minder waar én werd verzoeker hieromtrent niet bevraagd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, wat een schending uitmaakt van het hoorrecht. De beslissing is dan ook onzorgvuldig voorbereid.

Verzoeker verliet het grondgebied daadwerkelijk na de eerdere betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verwijst naar de als stuk 9 gevoegde foto's waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker en mevr. D(...) minstens van maart tot mei 2024 in Portugal verbleven, alwaar mevr. D(...) is opgegroeid en de broer van verzoeker verblijft. Dat verzoeker dus wel degelijk gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Nu hij hieromtrent niet werd bevraagd, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd voorbereid.

Dat ook de motivering overeenkomstig artikel 1, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bijgevolg wegvalt nu bezwaarlijk kan worden weerhouden 'dat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheid' want niet is ingegaan op de – overigens geheel vrijblijvende – uitnodiging van de ICAM-coach omtrent een vrijwillig vertrek, nu verzoeker het grondgebied wel degelijk vrijwillig heeft verlaten.

Dat verzoeker geen bedreiging vormt voor de openbare orde, dat de bestreden beslissing dienaangaande volstrekt gebrekkig is gemotiveerd en onzorgvuldig tot stand is gekomen, werd supra reeds uiteengezet.

Enkel het gegeven dat verzoeker zijn verblijf in België in de voorbije vier jaar niet heeft trachten te regulariseren, is juist, waardoor enkel het submotief overeenkomstig artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet overeind blijft en de overige drie submotieven om te oordelen tot het bestaan van een risico op onderduiken komen te vervallen. Dit ene submotief volstaat evenwel niet om te besluiten tot het bestaan van een risico op onderduiken en om aan verzoeker geen termijn te geven voor vrijwillig vertrek en te beslissen tot vasthouding. Immers werd het risico op onderduiken kennelijk niet na een degelijk individueel onderzoek vastgesteld, werd geen rekening gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan de zaak en werd aldus onterecht geoordeeld dat er een actueel en reëel risico op onderduiken bestaat. Dat de bestreden beslissing bijgevolg artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet schendt en bij voorbereiding de artikelen 74/14 en 7, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Nog daargelaten het voormelde heeft verzoeker hoegenaamd geen reden om onder te duiken en wel integendeel, nu hij zijn vaderschap nog dient te laten vaststellen. De bestreden beslissing geeft er geen blijk van met deze omstandigheid rekening te hebben gehouden.

Gelet op het bovenvermelde dient vastgesteld dat de verwerende partij doorheen de volledige beslissing heeft nagelaten daadwerkelijk rekening te houden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeker werd niet of minstens volstrekt gebrekkig in rekening gebracht.

Verzoeker formuleert zijn voorbehoud voor wat betreft de motivering conform artikel 7, alinea 1, 5° van de Vreemdelingenwet nu het hem vooralsnog onduidelijk is waarop die signalering precies betrekking heeft.

Dat het enig middel bijgevolg ernstig is."

3.3.2. De Raad leidt uit bovenstaand betoog af dat verzoeker de schending opwerpt van:

- de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- de materiële motiveringsplicht;
- de artikelen 1, § 2, 7, eerste lid, 3°, tweede lid en derde lid, 62, 74/14, (§ 3, eerste lid, 3°) en 74/28 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM);
- het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel;
- de artikelen 3 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag);
- het hoorrecht.

3.3.3. Gelet op hetgeen hoger, onder punt 2. Is uiteengezet, is de aangevoerde schending van de artikelen 7, derde lid en 74/28 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de vasthouding, respectievelijk "minder dwingende maatregelen voor vasthouding", niet-ontvankelijk.

3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat (i) hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig(e) visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie, omdat (ii) hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en omdat (iii) hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, (eerste lid) 5° (van de Vreemdelingenwet). Als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt aangegeven dat er een risico op onderduiken bestaat en dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht. Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, eerste lid en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en van artikel 8 van het EVRM.

3.3.6. Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

(...)”

Te dezen is de bestreden beslissing gestoeld op drie afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen verantwoorden, met name 1) dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie, 2) dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en 3) dat verzoeker ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van een

bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Verzoeker voert geen enkel argument aan om het eerste motief te weerleggen. Hij formuleert zijn voorbehoud wat betreft het derde motief *“nu het hem vooralsnog onduidelijk is waarop die signalering precies betrekking heeft”*, doch doet geen afbreuk aan de informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk het voorwerp uitmaakt van een SIS-signalering door Duitsland. Bijgevolg heeft hij geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief. De eventuele gegrondheid van zijn grieven tegen de overweging dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.7. Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Te dezen is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat hiervoor een termijn wordt toegekend kunnen verantwoorden, met name 1) dat er een risico op onderduiken bestaat en 2) dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing, wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, te schragen.

Het eerste motief, het risico op onderduiken, wordt op zijn beurt door drie submotieven geschraagd, met name:

(i) betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn (artikel 1, § 2, enig lid, 1° van de Vreemdelingenwet);

(ii) betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden (artikel 1, § 2, enig lid, 3° van de Vreemdelingenwet);

(iii) betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden (artikel 1, § 2, enig lid, 4° van de Vreemdelingenwet).

Verzoeker bekritiseert het tweede en derde submotief doch erkent het gegeven dat hij zijn verblijf in België de voorbije vier jaar niet heeft trachten te regulariseren. Dit ene submotief volstaat volgens hem niet om te besluiten tot het bestaan van een risico op onderduiken en om hem geen termijn te geven voor vrijwillig vertrek. Echter kan luidens artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet één van de daarin vermelde criteria volstaan om, na een individueel onderzoek, vast te stellen dat er sprake is van een risico op onderduiken in de zin van paragraaf 1, 11° van de wet. Bovendien kan verzoeker niet worden bijgetreden in zijn kritiek op het tweede en derde submotief. Wat het derde submotief betreft, betwist verzoeker dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 oktober 2023 dat hem diezelfde dag betekend werd. Verzoeker verwijst naar de foto's die hij bij zijn verzoekschrift voegt *“waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker en mevr. D(...) minstens van maart tot mei 2024 in Portugal verbleven”* (stuk 9). Nog daargelaten de vaststelling dat de gevoegde kopieën van screenshots geen objectieve aanwijzingen bevatten met betrekking tot de plaats waar en het tijdstip waarop deze foto's werden genomen, toont verzoeker, zelfs indien wordt aangenomen dat hij zich van maart tot mei 2024 in Portugal bevond, hiermee geenszins aan dat hij binnen de voorziene termijn van tien dagen na kennisgeving, dus ten laatste 31 oktober 2023, gevolg heeft gegeven aan voormeld bevel. Verzoeker gaat er ook kennelijk aan voorbij dat hem op 21 oktober 2023 het bevel werd gegeven om het grondgebied van België te verlaten *“evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen”*, waaronder Portugal. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, die zijn hoorrecht geschonden acht omdat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet werd bevestigd omtrent de eventuele uitvoering van voormeld bevel van 21 oktober 2023, niet aan dat dit had kunnen leiden tot een andere besluitvorming. Nu verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat hij tijdig gevolg heeft gegeven aan voormeld bevel om het grondgebied te verlaten, kan hij dit argument evenmin dienstig aanvoeren tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij, zonder daarvoor een geldige reden te geven, niet is ingegaan op de uitnodiging voor een gesprek met een ICAM-coach op 26 oktober 2023 in verband met voormeld bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus blijft ook het tweede submotief waarop de vaststelling van het risico op onderduiken *in casu* steunt, zijnde een gebrek aan medewerking met de overheden, onverminderd overeind. Dat het risico op onderduiken niet na een degelijk individueel onderzoek,

en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de zaak, werd vastgesteld en aldus onterecht geoordeeld werd dat er een actueel en reëel risico op onderduiken bestaat, kan derhalve niet blijken. Nu dit motief volstaat om de bestreden beslissing, wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, te schragen, heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief. De eventuele gegrondheid van zijn grieven tegen de overweging dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Het argument dat verzoeker geen reden heeft om onder te duiken nu hij zijn vaderschap nog dient te laten vaststellen, is niet afdoend ter weerlegging van de gedane vaststellingen, temeer gelet op verzoekers weinig proactieve houding in dezen, zoals *infra* toegelicht.

Een schending van artikel 1, § 2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet kan op het eerste zicht niet worden aangenomen.

3.3.8. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Het betreft een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150). *In casu* betwist verweerder op het eerste zicht niet dat verzoeker en zijn Belgische partner, S.D., een gezinsleven onderhouden.

De Raad wijst er voorts op dat er *in casu* sprake is van een situatie van eerste toelating, aangezien verzoeker in België nooit heeft kunnen beschikken over een niet-precair verblijfsrecht. In zulke situatie moet volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de betrokken staat om het recht op gezinsleven op zijn grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, waarbij een billijke afweging wordt gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en het algemeen belang van de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt door hem ervan te weerhouden een gezins- en privéleven uit te oefenen of zelfs te laten vaststellen. Hij wijst erop dat hij en zijn partner, S.D., samen een kind verwachten, waarvan de geboorte voorzien is op 10 juni 2025 en voegt ter staving een (foto van) een attest van zwangerschap (stuk 4). Hij stelt dat hij en zijn partner reeds het nodige trachten te doen opdat hij zou kunnen overgaan tot prenatale erkenning en voegt ter staving een bevestiging van een afspraak voor erkenning bij de stad Gent op 21 februari 2025 (stuk 5). Hij licht toe dat zijn partner toen nog net geen 25 weken zwanger was en daarom geweigerd werd de verklaring tot erkenning op te maken. De bestreden beslissing en de verwijdering die daar het gevolg van zal zijn zal het voor hem

onmogelijk maken om de erkenningsakte te laten opmaken, aldus verzoeker. Hij meent verder dat van zijn partner bezwaarlijk kan worden verwacht dat zij hem hoogzwanger of met een pasgeboren baby zou achternareizen teneinde zijn vaderschap te laten vaststellen. Verzoeker merkt in dit verband nog op dat hij en zijn partner eerder een procedure tot wettelijke samenwoning opstartten, maar dat deze niet werd verdergezet als gevolg van de zwangerschapskwalen van zijn partner en de uiteindelijke onmogelijkheid voor hem om bij haar in te trekken nu de door haar afgesloten bezettingsovereenkomst een bezettingsnorm van twee personen, inclusief kinderen, bepaalt, ter staving waarvan hij deze overeenkomst voegt (stuk 6).

Behalve artikel 8 van het EVRM acht verzoeker ook “*de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag*” en het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel geschonden, nu er volgens hem een onredelijk groot gewicht wordt toegekend aan zijn strafrechtelijke antecedenten en het belang van het kind geheel aan de kant wordt geschoven. Hij wijst erop dat hem blijkens het vonnis van de raadkamer van 18 februari 2025 de gunst van de opschorting werd verleend voor een *gewone* diefstal en hij niet veroordeeld is voor een gewelddadige diefstal of belaging.

Te dezen merkt de Raad vooreerst op dat op basis van de stukken in het rechtsplegingsdossier geen bewijs voorligt dat verzoeker de vader is van het ongebooren kind van zijn partner. Zo kan niet blijken dat het kind inmiddels door hem werd erkend. Verzoeker voegt weliswaar een bevestiging van een afspraak bij de stad Gent op 21 februari 2025 (stuk 5), doch geen bewijs van erkenning. Dat op 21 februari 2025 geweigerd werd de verklaring tot erkenning op te maken omdat de partner van verzoeker toen nog net geen 25 weken zwanger was, overigens een blote bewering, neemt niet weg dat inmiddels meer dan zes weken verstreken zijn en op heden nog steeds geen bewijs van erkenning voorligt. Verzoeker toont evenmin aan dat hij reeds voorafgaand aan de afspraak op 21 februari 2025 alle vereiste identiteitsstukken heeft overgemaakt aan de stad Gent, zoals hij in zijn verzoekschrift poneert.

Wat er ook van zij, het belang van het kind is slechts één element dat in de afweging van de onderscheiden belangen in het kader van een beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM dient te worden betrokken. Verzoeker toont geenszins aan dat verweerder het belang van het ongebooren kind – waarvan in de huidige stand van zaken niet eens vaststaat dat het verzoekers kind is – miskent of onvoldoende in rekening neemt door te oordelen dat een verwijdering geen disproportionele gevolgen heeft voor de uitoefening van zijn recht op een gezins- en privéleven.

Het hoeft geen betoog dat het kind gebaat is bij een stabiele ouderrelatie, die bij voorkeur een vorm van juridische bescherming geniet. Wat dit betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aangeeft de intentie te hebben een verklaring van wettelijke samenwoning met zijn partner af te leggen, maar ligt op heden geen attest van wettelijk samenwonen voor. Als reden daarvoor wordt in het verzoekschrift aangehaald dat de partner van verzoeker niet aanwezig kon zijn op de afspraak bij de gemeente omwille van zwangerschapskwalen, alsook wordt gewezen op de bezettingsnorm van twee personen bepaald in de bezettingsovereenkomst die verzoekers partner heeft gesloten met CAW Oost-Vlaanderen, gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 6), waardoor verzoeker niet bij haar en haar kind zou kunnen intrekken. De Raad merkt echter op dat voormelde bezettingsnorm niet overschreden wordt zolang het kind van verzoekers partner niet geboren is – de uiterekende datum vermeld op het gevoegde zwangerschapsattest is 10 juni 2025 (stuk 4) – en dat zij de woning op dit moment *de facto* alleen betreft, zodat niet kan worden ingezien waarom verzoeker niet als vergezellend gezinslid kon worden bijgeschreven in de overeenkomst. Wat er ook van zij, verzoeker toont niet aan de hand van bewijskrachtige stukken aan dat hij en zijn partner minstens ernstige pogingen ondernomen hebben om een gezamenlijke woonst te vinden, temeer de bezetting ter bedde die verzoekers partner thans geniet een tijdelijk karakter heeft en hoe dan ook eindigt op 27 augustus 2025, wat verzoeker er toch toe zou moeten aansporen spoedig een oplossing te vinden indien hij daadwerkelijk betrokken wenst te zijn bij de opvoeding van zijn kind. Waar kan worden aangenomen dat één en ander bemoeilijkt wordt door verzoekers precaire verblijfssituatie in België, dient te worden benadrukt dat verzoeker en zijn partner daarvan niet onkundig waren op het moment dat ze hun relatie aangingen en verzoeker het kind verwekte, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt aangestipt. Overeenkomstig vaste rechtspraak van het EHRM zal, wanneer het gezinsleven zich ontwikkeld heeft in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen *in casu* niet blijken.

De nonchalante en weinig proactieve houding die verzoeker als toekomstig vader tot dusver aanneemt, klemmt met de argumentatie in het verzoekschrift dat de uitvoering van de bestreden beslissing zijn familiale belangen alsook het belang van zijn ongebooren kind op disproportionele wijze schaadt.

Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn verwijdering het voor hem onmogelijk zal maken om de erkenningsakte te laten opmaken en dat van zijn partner bezwaarlijk kan worden verwacht dat zij hem hoogzwanger of met een pasgeboren baby achterna reist teneinde zijn vaderschap te laten vaststellen, merkt de Raad op dat verzoeker zich voor deze procedure kan laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Tevens voorziet artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen.

In casu kan verder enkel worden vastgesteld dat verzoeker geheel in gebreke blijft om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem en zijn kind niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding en gelet op hetgeen voorafgaat bijgevolg geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Zodoende blijken er op het eerste zicht geen uitzonderlijke omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat om in deze stand van zaken het recht op eerbiediging van het gezinsleven in België te handhaven. Verzoeker is er niet in geslaagd om het oordeel dat de verwijdering naar zijn land van herkomst niet in disproportionaliteit staat met zijn recht op gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, te weerleggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van “*de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag*”, of van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel in dit verband, wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt verweerder op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, eerste lid en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en van artikel 8 van het EVRM, kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.3.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding, kan *prima facie* niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.11. Nu verzoekers enig middel niet ernstig is, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

SCHORSING VERWORPEN BIJ UDN

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

S. WILLAERT